

Arrest

nr. 202 551 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer O.Z. dient op 6 oktober 2010 in België een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 29 september 2011 tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 9 januari 2017 (volgens verzoekster) dan wel op 8 maart 2017 (volgens verweerder) dient verzoekster, voor haarzelf en haar kinderen, aanvragen in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om de in België verblijfsgerechtigde echtgenoot / vader, de heer O.Z., te vervoegen.

1.3. De heer O.Z. verkrijgt op 24 april 2017 de Belgische nationaliteit.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigert op 13 oktober 2017 de afgifte van de gevraagde visa. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Overwegende dat op 08/03/2017 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [Z.G.H.], geboren op 15/02/1986, [Z.A.S.], geboren op 26/04/2002, [Z.B.Z.], geboren op 14/02/2005 en [Z.Z.S.], geboren op 17/10/2008, van Afghaanse nationaliteit, om respectievelijk haar echtgenoot/hun vader in België, [Z.O.], geboren op 19/12/1979, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de voorgaande visumaanvraag van betrokkenen op 05/09/2016 geweigerd werd omdat er enkel een eenvoudige verklaring op eer door getuigen werd voorgelegd als bewijs van de huwelijksband en omdat niet aangetoond werd dat meneer [Z.O.] over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat in het kader van de huidige visumaanvragen, als bewijs van de huwelijksband, dezelfde verklaring op eer door getuigen wordt voorgelegd alsook stukken uit de asielaanvraag van meneer [Z.O.];

Naar ons weten is er geen enkele reden waarom mevrouw [Z.G.H.], die in Afghanistan verblijft, geen huwelijksakte zou kunnen voorleggen. Bovendien geeft mevrouw geen uitleg over de reden waarom zij dit document niet zou kunnen voorleggen;

Bijgevolg is de huwelijksband onvoldoende aangetoond.

Overwegende dat, ter staving van de bestaansmiddelen van meneer [Z.O.] als zelfstandige enkel loonfiches opgesteld door het sociaal secretariaat van het bedrijf worden voorgelegd;

Uit verschillende contacten met de sociale secretariaten blijkt echter dat de door sociale secretariaten opgestelde loonfiches van bedrijfsleiders op basis van een eenvoudige verklaring van de bedrijfsleider opgesteld worden. Bijgevolg kunnen ze enkel in aanmerking worden genomen indien de inlichtingen die erop vermeld worden bevestigd worden door een officieel document dat van de FOD Financiën uitgaat, zoals fiscale fiche 281.20 of een aanslagbiljet;

Bijgevolg wordt onvoldoende aangetoond dat meneer [Z.O.] over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De visumaanvragen worden derhalve geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Zoals gesteld is het feitelijk onjuist dat de visumaanvraag op 8 maart 2017 werd ingediend. Het blijkt uit de gegevens die verwerende partij hierover gepubliceerd heeft op haar website (zie <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Pages/Hoezithetmetmiinvisumaanvraag.aspx>, en outprint stuk 2) dat verzoeksters aanvraag werd ingediend op 9 januari 2017.

Niet enkel betreft dit een feitelijke fout, en kan men zich vragen stellen bij hoe het mogelijk is een dergelijke fout te maken, en maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht, er zijn ook gevolgen voor de termijn berekening.

Uit artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het "recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend (wordt) aan de burger van de Unie en zijn familieleden (...)".

Uit artikel 40ter Vw. volgt dat artikel 42, §1 Vw. ook van toepassing is op de familieleden van Belgen.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de listaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"*

Indien verwerende partij effectief meent dat verzoeksters echtgenoot als Belg dient aanzien te worden voor wat betreft de toepassing van de vreemdelingenwet op haar visumaanvraag dient er gesteld te worden dat als de visumaanvraag op 9 januari 2017 werd ingediend verwerende partij vanaf 9 juli 2017 verplicht was in toepassing van artikel 42, §1 Vw. het visum zonder verder verwijl toe te kennen.

Maar zelfs indien de foutieve datum van indienen van de visumaanvraag, m.n. 8 maart 2017, zou gehanteerd worden, dient er gehamerd te worden op het feit dat verwerende partij dan op 8 september 2017 zou verplicht geworden zijn om zonder verwijl in toepassing van hetzelfde artikel een visum af te leveren."

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10 en 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoekende partij alsnog een familielid van een derdelander zou zijn en de aanvraag op grond van artikel 10 Vw. had moeten behandeld worden, dient er opgemerkt te worden dat de verwerende partij zich ten onrechte op artikel 40ter beroept en dat zoals gesteld het feitelijk onjuist is dat de visumaanvraag op 8 maart 2017 werd ingediend. Het blijkt uit de gegevens die verwerende partij hierover gepubliceerd heeft op haar website dat verzoeksters aanvraag op 9 januari 2017 werd ingediend (zie <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Pages/Hoezithetmetmiinvisumaanvraag.aspx>, en outprint stuk 2).

Niet enkel betreft dit een feitelijke fout, en kan men zich vragen stellen bij hoe het mogelijk is een dergelijke fout te maken, en maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht, er zijn ook gevolgen voor de termijn berekening.

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de tweede paragraaf dat de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf "zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht". Er werd geen enkele verlenging van de termijn gecommuniceerd aan verzoekster.

Gelet op het feit dat verzoekster niet op 8 maart 2017, maar op 9 januari 2017 de aanvraag heeft ingediend was verwerende partij vanaf 9 oktober 2017 verplicht om in toepassing van artikel 10ter, §2 Vw. het visum zonder verder verwijl toe te kennen.

Gezien verwerende partij zonder verdere verduidelijking de datum van 8 maart 2017 hanteert als datum voor de visumaanvraag, terwijl zij zelf op de website communiceert dat de visumaanvraag werd geregistreerd op 9 januari 2017, maakt dit ofwel een feitelijk foute motivering uit, ofwel maakt het een onzorgvuldigheid uit om geen rekening te houden met wat op de website van de verwerende partij werd gecommuniceerd aan verzoekster en maakt dit een schending uit van het vertrouwensbeginsel "krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75). Gelet op de communicatie op de website kon verzoekster er immers van uitgaan dat op 9 oktober 2017 de 9 maanden termijn om te beslissen over haar visumaanvraag van 9 januari 2017 was verlopen en verwerende partij verplicht werd om een visum toe te kennen.

Om al deze redenen kan verzoeker niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst zij de nietigverklaring ervan te bekomen."

2.3. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, op de beide middelen samen, als volgt:

“De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het stuk getiteld “Formulaire de decision via regroupement familial - beslissingsformulier gezinshereniging” blijkt dat de visumaanvraag ingediend werd op de diplomatieke post op 08/03/2017.

Op het moment dat verzoekster een visumaanvraag indiende, zijnde op 8 maart 2017 was de referentiepersoon, namelijk haar beweerde echtgenoot, de heer [Z.O.], een derdelander en diende de aanvraag behandeld te worden op grond van de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet. Pas op 24 april 2017 verkreeg de referentiepersoon de Belgische nationaliteit, waardoor het bestuur de aanvraag diende te beoordelen in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit heeft tot gevolg dat de termijn waarbinnen het bestuur een beslissing diende te nemen, zijnde 6 maanden, is beginnen lopen op 24 april 2017. De rechtsgrond van de visumaanvraag is vanaf die datum immers gewijzigd, waardoor het bestuur over een nieuwe termijn beschikte om de beslissing te nemen zodat zij in staat werd gesteld om binnen de wet voorziene termijn de door verzoekster overgemaakte stukken te beoordelen in het licht van een andere bepaling dan die bepaling waaraan diende te worden getoetst ten tijde van het indienen van de visumaanvraag. Er anders over oordelen zou het bestuur niet hebben toegelaten de aanvraag overeenkomstig het correcte wetsartikel te behandelen.

Op 24 april 2017 begon een nieuwe behandelingstermijn van 6 maanden te lopen. De beslissing diende genomen te worden voor 24 oktober 2017. Nu de beslissingen op 13 oktober 2017 werden genomen, werd de termijn van 6 maanden wel degelijk gerespecteerd.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur werd niet aannemelijk gemaakt.”

2.4.1. Beide middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

2.4.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing geeft zo aan te zijn genomen met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster en haar kinderen niet in aanmerking komen voor gezinshereniging in België met hun Belgische echtgenoot / vader op grond van deze wetsbepaling, waar enerzijds de huwelijksband onvoldoende is aangetoond en anderzijds niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Wat dit eerste motief betreft, wordt toegelicht dat de als bewijs van de huwelijksband voorgelegde verklaring op eer door getuigen alsook stukken uit de asielaanvraag van de Belgische referentiepersoon niet volstaan, omdat er geen enkele reden naar voor wordt gebracht waarom verzoekster, die in Afghanistan verblijft, geen huwelijksakte zou kunnen voorleggen. Wat het tweede motief betreft, wordt concreet gemotiveerd dat de voorgelegde inkomstenfiches als zelfstandige, opgesteld door een sociaal secretariaat, niet kunnen volstaan, waar contacten met de sociale secretariaten leren dat de door hen opgemaakte loonfiches van bedrijfsleiders worden opgesteld op basis van een eenvoudige verklaring van de bedrijfsleider. Verweerder stelt dat dergelijke loonfiches enkel in aanmerking kunnen worden genomen indien deze worden bevestigd door een officieel document dat uitgaat van de Federale Overheidsdienst Financiën, zoals een fiscale fiche 281.20 of een aanslagbiljet.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3. De door verzoekster naar voor gebrachte kritiek dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Daargelaten de vraag of de visumaanvragen dateren van 9 januari 2017 dan wel 8 maart 2017, is het in casu niet betwist dat deze aanvragen initieel werden ingediend als familieleden van een verblijfsge-rechtigde derdelander op grond van artikel 10 (en volgende) van de Vreemdelingenwet, maar de referentiepersoon hangende de behandelingstermijn de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Ingevolgde dit verwerven van de Belgische nationaliteit heeft verweerder de bestreden beslissing genomen, niet op grond van artikel 10 (en volgende) van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de gezinshereniging met derdelanders, maar wel op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de gezinshereniging met Belgen.

Door zo te handelen heeft verweerder, bij de beoordeling van de thans voorliggende visumaanvragen, terecht rekening gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon hangende de behande-lingstermijn van deze aanvragen – hetgeen niet is betwist – de Belgische nationaliteit heeft verkregen (zie RvS 10 juli 2001, nr. 97.609).

Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat de visumaanvragen ten onrechte zijn geherkwalificeerd als verblijfsaanvragen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en als dusdanig zijn beoordeeld.

De vaststelling dringt zich op dat het verkrijgen van de Belgische nationaliteit door de referentiepersoon tot gevolg had dat de regelgeving die van toepassing is op de aanvragen tot gezinshereniging, en waaraan deze dienden te worden getoetst, wijzigde. Meer bepaald dienden de aanvragen sindsdien te worden getoetst aan de verblijfsvoorwaarden die zijn vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en niet langer aan deze zoals vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hiermee samenhangend gelden in het kader van de gezinshereniging met Belgen ook andere – kortere – termijnen voor het nemen van een beslissing dan bij de gezinshereniging met derdelanders.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt zo het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

De Raad is van oordeel dat pas sinds het tijdstip dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit verkreeg sprake is van visumaanvragen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat ook pas vanaf dit tijdstip de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn van zes maanden een aanvang kon nemen. Hierover anders oordelen, zou ook indruisen tegen de bedoeling van de wetgever dat het bestuur steeds een termijn van 6 maanden dient te hebben om de aanvraag tot gezinshereniging te toetsten aan de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen en voorwaarden. Ook zou dit in bepaalde gevallen tot gevolg kunnen hebben dat het bestuur niet langer enige beoordeling kan doorvoeren, zoals in de situatie waarin de referentiepersoon tussen de zesde en de negende maand na de initiële aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet Belg wordt, en dit gelet op de verkorte termijn van 6 maanden die geldt in het kader van de gezinshereniging met Belgen. Zulks kan evident niet de bedoeling zijn.

Waar de referentiepersoon op 24 april 2017 de Belgische nationaliteit heeft verkregen en de bestreden beslissing dateert van 13 oktober 2017, moet dan ook worden vastgesteld dat tijdig een beslissing is tussengekomen gelet op artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De datum van indiening van de initiële visumaanvragen is hierbij niet (langer) relevant / doorslaggevend. Er blijkt niet dat de kritiek die luidt dat een verkeerde indieningsdatum van de aanvragen wordt vermeld, van aard is afbreuk

te kunnen doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waardoor niet blijkt dat verzoekster een voldoende belang heeft bij deze onderdelen van de middelen.

Verzoekster voert ook nog de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar een concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop deze wetsbepaling is miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste verduidelijking en is om deze reden onontvankelijk.

Verzoekster ontwikkelt een tweede middel voor zover *“Uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoekende partij alsnog een familielid van een derdelander zou zijn en de aanvraag op grond van artikel 10 Vw. had moeten behandeld worden”*. In dit verband herhaalt de Raad dat verweerder, bij de beoordeling van de thans voorliggende visumaanvragen, terecht rekening heeft gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon hangende de behandelingstermijn van deze aanvragen de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in het verlengde hiervan de visumaanvragen in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld. Verzoekster geeft zelf ook niet aan dit anders te beoordelen. De relevantie van het tweede middel blijkt aldus niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De aangevoerde schending van de artikelen 10, 10ter, § 2 en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aanvaard.

2.4.4. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.4.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster betoogt dat zij erop mocht vertrouwen dat haar aanvraag reeds op 9 januari 2017 rechtmatig was ingediend, waar deze datum door verweerder zelf wordt vermeld op de pagina op haar eigen website waarop zij de visumaanvragen kan opvolgen, waardoor zij er eveneens mocht vanuit gaan dat na 9 oktober 2017 niet langer kon worden overgegaan tot een weigeringsbeslissing, gelet op artikel 10ter van de Vreemdelingenwet. Uit voorgaande bespreking van het middel volgt evenwel reeds dat niet blijkt dat de volgens verzoekster foutieve vermelding van de datum van indiening van de visumaanvragen in casu gevolgen heeft voor de wettigheid van de bestreden beslissing, zodat op zich niet blijkt dat verzoekster een voldoende belang heeft bij deze kritiek. In het licht van de voorgaande bespreking, blijkt niet dat verzoekster aan de volgens haar correcte datum van indiening van de visumaanvragen op 9 januari 2017 enige gerechtvaardigde verwachting kon ontleen dat niet langer zou worden overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat voorbij aan het gegeven dat haar echtgenoot hangende de behandelingstermijn van de aanvragen de Belgische nationaliteit heeft verkregen, gegeven waarvan niet blijkt dat zij in redelijkheid onwetend mocht zijn, en de gevolgen hiervan. Er blijkt niet dat verzoekster nog een gerechtvaardigde verwachting kon ontleen aan een wetsbepaling, met name artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, waarvan niet blijkt dat deze nog speelde bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat in casu sprake is van een vergissing door het bestuur ten gevolge waarvan een voordeel is verleend aan verzoekster (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.7. De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn en in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS